Mit hjerte altid vanker

(♩ = ca. 96)

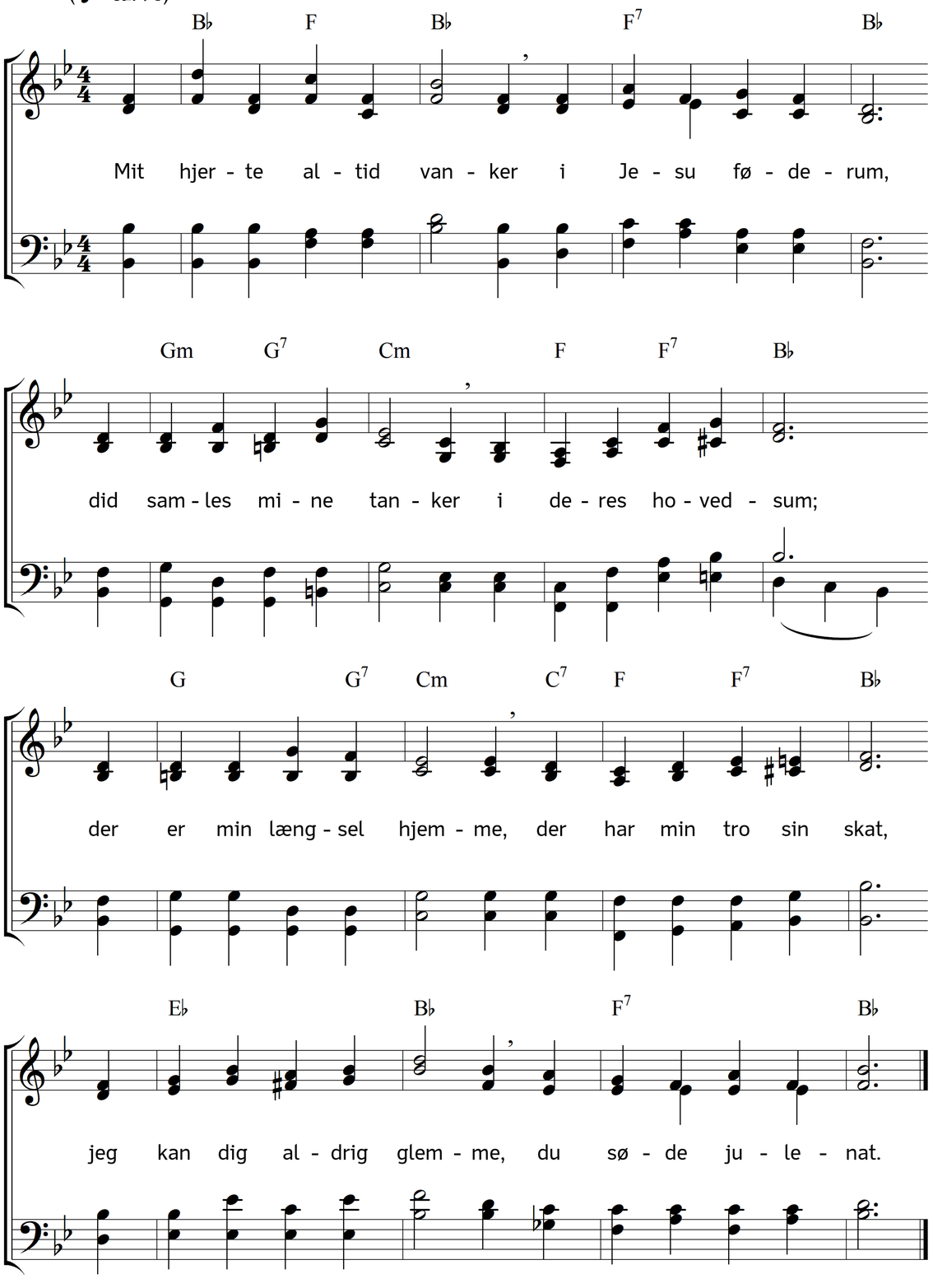

2. Du mørke stald skal være
mit hjertes frydeslot,
der kan jeg daglig lære
at glemme verdens spot,
der kan jeg bedst besinde,
hvori min ros består,
når Jesu krybbes minde
mig ret til hjerte går.

3. Men, ak! hvad skal jeg sige,
når jeg vil tænke på,
at Gud af himmerige
i stalden ligge må,
at himlens fryd og ære,
Guds væsentlige Ord,
skal så foragtet være
på denne slemme jord.

4. En perle, der forgættes,
så nøje ledes op,
den blanke demant sættes
i gylden krones top:
man kaster ej en drue
blandt tørre grene ned:
skal jeg min Gud da skue
i sådan usselhed?

5. Hvi skulle herresale
ej for dig pyntet stå?
(Du havde at befale,
i hvor du peg'de på.)
Hvi lod du dig ej svøbe
i lyset som et bånd,
og jordens konger løbe,
at kysse på din hånd?

6. Hvi lod du ej udspænde
en himmel til dit telt,
og stjernefakler brænde?
O store Himmel-helt:
hvi lod sig ej til syne
en mægtig engle-vagt,
som dig i silkedyne
så prægtig burde lagt?

7. Nej! Jesus får sit leje
i denne gode jul,
hvor betlere de pleje
at lægge sig i skjul;
det var og ej hans eget,
det hø, hvori han lå,
han havde ej så meget,
han kunne ligge på.

8. Den sag kan ej begribes,
at Jesus, Gud og mand,
så meget hårdt indknibes
i verdens jammerstand;
han, som med guddoms vælde
al verden dømme vil,
ej har det, han kan hælde
sit arme hoved til.

9. En spurve har sin rede
og sikre hvilebo,
en svale ej tør lede
om nattely og ro,
en løve ved sin hule,
hvor han sin ro kan få;
skal da min Gud sig skjule
i andres stald og strå?

10. Ak! kom! jeg vil oplukke
mit hjerte, sjæl og sind
med tusind længsels sukke:
kom, Jesus, dog derind!
Det er ej fremmed bolig,
du har det selv jo købt,
så skal du blive trolig
udi mit hjerte svøbt.

11. Jeg vil med palmegrene
dit hvilested bestrø,
min Brudgom, dig alene
jeg leve vil og dø.
Kom! lad min sjæl erlange
sin rette kvægestund,
at kysse tusind gange
din søde rosenmund.

Tekst: Hans Adolph Brorson. Musik: Johannes Thomas Rüegg.

Copyright © 2019 Johannes Thomas Rüegg. Kilde: www.christmysong.com/181/